

ШЕСТНАДЕСЯТЫЙ ВЕЧЕРЬ.

Робинзонъ и дивый были на голѣмъ страхъ.

Тѣи отишли въ жилище-то си и ся приготвили да ся бранятъ; тѣи вече чюли выкъ и крѣськъ на брегове-ты си, обаче останѣли неповѣтнѣти; съ друга-ря си, кого-то и нарѣкъль *Пятко*, Робинзонъ испрьво ся обхождалъ като царь съ подданикъ; а *Пятко* като глядалъ невидены прѣдмѣты, чюдиль ся и былъ много послушенъ.

СЕДЪМНАДЕСЯТЫЙ ВЕЧЕРЬ.

Тамъ, гдѣ-то диваѣи-ти свръшвали своя пиръ, (зіяфеть) Робинзонъ слѣзълъ да потрьси огнь, а *Пятко* припнѣлъ въ горѣ-тѣ и запалилъ огнь съ трѣканіе дръвета.

Тогова Робинзонъ нагналъ да си готви гостбѣ, а сиромахъ *Пятко*, като брѣкнѣлъ съ рѣкѣ-тѣ въ врѣлѣ-тѣ водѣ, попарилъ ся и помыслилъ това да е магыѣ. Вечерь нашій пріятель размышлявалъ за ползѣ-тѣ отъ умѣренность-тѣ и трудолюбіе-то.
